

DE ROBOT IS OP HOL GESLAGEN

PetraLouise Muris

8+

“De robot is op hol geslagen.”

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris

Lees/ voorleesboek voor kinderen 8 +

© Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd.

Bladzij

Hoofdstuk

3	1	Mijn hond beschermd mij.
6	2	Hondenvoer.
9	3	De stroom valt uit.
13	4	De robot slaat op hol.
18	5	Mijn robot doet gewoon zijn werk!
23	6	Barry komt met een oplossing.
26	7	Boef is de heldin.

HOOFDSTUK 1

MIJN HOND BESCHERMD MIJ.

Mijn school is uit, ik fiets naar huis.

Ik fluit want ik heb een heel goed humeur.

Als ik mijn straat inrijd staat er een vrachtauto voor onze deur geparkeerd.

‘Wat is dat, waarom staat die grote wagen daar?’ denk ik.

Ik stap af en ontdek dat de vrachtwagen niet afgesloten is.

Ik kijk naar binnen en zie dat er meubels instaan, ze zien er oud en versleten uit.

‘Die zijn niet voor ons.’

Ik bekijk de vrachtwagen op mijn gemak. Ik zie dat het een verhuishwagen is en merk dat ik nieuwe burens heb.

Er staat een knul van mijn leeftijd in de tuin naast de onze.

Hij schreeuwt: ‘hoepel op joh!’

Ik bits terug: ‘ik woon hier toevallig, hoor!’

Jullie verhuishwagen staat voor onze deur!’

Die nare knul die mijn nieuwe buurjongen is schreeuwt: ‘fijn, dan kan ik je beter op je gezicht slaan.’

Mijn goede humeur is over, dat was al over toen die jongen mij aansprak. Ik loop kwaad naar binnen.

Mijn moeder merkt het meteen, zij vraagt: ‘is er wat?’

‘Wij hebben nieuwe burens en ik mag ze nu al niet!’

‘Ach, het zijn aardige mensen, ik sprak ze daarnet nog.

Er is een leuk jongetje naast ons komen wonen.

Hij is tien jaar. Hij is een jaartje ouder maar dat geeft niet hè, jij kunt dan fijn met hem spelen.’

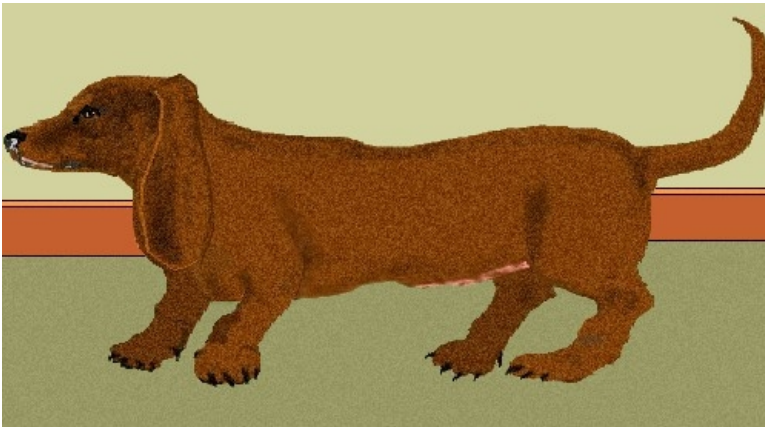
‘Tien jaar, poeh,’ denk ik: ‘wat een oen is dat. Als mama maar niet denkt dat hij aan mijn spullen mag komen, hij blijft daar maar mooi van af.

En buiten spelen doe ik ook niet met hem!’

De kraan sijpelt na als ik een slokje water drink.
Ik ga naar mijn kamer en open het raam.
Opeens staat dat joch ervoor.
Hij zegt op een minderwaardige toon: 'mijn vader is een uitvinder.
Wat doet jouw vader eigenlijk, kleintje?'

Ik ben kwaad op hem, daarom sluit ik het raam en draai het
rolgordijn omlaag.
Hij bonkt op de ruit waarop ik het snel open doe en schreeuw:
'waarom kun jij niet aardig doen! Snauw jij altijd zo tegen
vreemde mensen?'
Hij schrikt schijnbaar en loopt snel weg.

Ik kom er achter dat hij niet van mij is geschrokken, maar van
onze hond die grommend achter de deur staat.
Wij hebben een tekkeltje, het is een teefje, zij heet Boef.

Het is ook een boef, zij steelt haar eigen brokken uit het
gootsteenkastje.
'Goed zo Boef,' roep ik. 'Ik ben blij dat die knul bang voor jou is.'
Boef komt kwispelend aanhollen en piept als teken dat zij lekkers
wil.

Ik heb een trommeltje met knabbeltjes op mijn kamer.
Het is gewoon hondenvoer maar Boef denkt dat het snoep is.
'Jij beschermd mij toch wel tegen die gemene buurjongen?
Ja toch Boef?'

Boef kijkt mij begrijpend aan alsof zij snapte wat ik zei, daarom geef ik haar een hondenbrokje.
Met een triomfantelijk gevoel ga ik achter mijn bureau zitten en begin aan mijn huiswerk.

Als ik 'avonds op mijn bed met mijn Transformers speel, bonkt de buurjongen weer op mijn raam.
Boef wordt vreselijk nijdig, zij springt van mijn bed en rent naar het raam. Zij gromt en blaft zich een schorre keel.

'Je moet mij binnenlaten!' schreeuwt de buurjongen in paniek.
'Mijn vader is weer bezig.'

Omdat het gebonk op mijn raam niet ophoudt loop ik naar de voordeur.
'Wat is er met jouw vader, slaat hij je soms? Net goed, rot joch!'
'Nee oen, ik heb je toch net gezegd dat het een uitvinder is?
Hij heeft een robot gemaakt. Ik ben erg bang voor dat ding.'

Boef kwispelt en likt zijn hand.
'Niet doen Boef!' vermaan ik mijn hond, omdat ik nu boos op haar ben omdat zij niet meer gromt.
Ik trek Boef bij mijn vijand weg. Hoe kan zij mij nou beschermen als zij de vijand besnuffeld en likt?

'Mag ik alsjeblieft binnenkomen?' vraagt mijn buurjongen weer.
Ik heb een hekel aan hem maar zo dom als ik ben laat ik hem toch binnenkomen. Mijn buurjongen gaat meteen naar mijn kamer en bekijkt mijn huiswerk. 'Ha, makkie!' roept hij luid en pakt mijn op afstand bestuurbare auto en laat het ding overal tegenop knallen. Ik sta op en pak mijn auto af.
Hij zegt plagerig: 'mijn auto is veel mooier dan deze, die rijdt veel beter. Dat komt door mijn pa. Jouw vader is zeker niet zo handig.'

HOOFDSTUK 2

HONDENVOER

Ik mag mijn buurjongen niet, daarom verzin ik een gemeen plan. Op de plank staat de trommel met hondenvoer, ik grijp erin en doe net of ik op een snoepje kauw.

‘Ha, ha, hij kijkt jaloers, hij wil ook één er volgens mij.’

Ik pak twee brokjes uit het trommeltje, een rode en een groene. De groene bevat groenten. In het tweede rode brokje zit vlees.

‘Ik heb rode en groene, wat denk je, welke wil je proeven?’

‘Doe maar een rode,’ zegt hij en kijkt hoopvol naar Boefjes trommeltje.

Ik heb de grootste lol want hij neemt het hondenbrokje aan en stopt het in zijn mond. Hij kauwt erop maar zegt niets.

Ik merk dat hij het doorgeslikt heeft.

‘Was het lekker?’ vraag ik.

‘Nee, niet echt er zat geen smaak aan. Het leek op koek zonder een smaakje.’

Boef lust het wel, zij zou de hele trommel willen leegschrokken, maar dat zeg ik niet tegen hem.

‘Heb jij helemaal niks anders?’ vraagt hij brutaal.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik bedoel iets lekkers, drop of kauwgom?’

‘Heb ik niet, ik mag alleen maar dit soort snoep van mijn moeder.’

‘Doe mij dan maar een groene, misschien proef ik die wel.’

Er zit niets anders op om hem nu een groen hondenknabbeltje te geven.

Boef jankt.

Ja dat is nogal logisch! Zij jammert omdat de vijand van haar overheerlijke brokjes snoept en zij krijgt niets.

Ik kan haar nu geen knabbeltje geven want dan valt het meteen op dat het hondenbrokje geen snoepje is.

‘Wat heeft jouw hond?’ vraagt de buurjongen terwijl hij het knabbeltje doorbijt.

Ik zeg poeslief: ‘zij heeft zeker honger, zal ik haar ook een snoepje geven?’

Mijn buurjongen maakt een afwerend gebaar en roept: ‘nee, snoep is niet goed voor haar tanden! Laat mij toch nog maar een rode proeven.’ Ik geef er één.

‘Vreemd, het lijkt op een kaakje maar dan kaak zonder smaak. Nee ik lust ze niet. Ik vind er geen

smaak aan zitten en het plakt ook nog aan mijn kiezen.’

Ik rol op mijn bed van het lachen, ik kan mijzelf niet meer inhouden. De buurjongen kijkt mij wereldvreemd aan, hij vraagt: ‘mag ik mee lachen?’

‘Ha, ha, jij hebt, ik bedoel, jij bent bang voor speelgoed! Jij bent bang voor een miezerig robotje!’

Natuurlijk lach ik om het hondenvoer! Ik zeg het niet omdat hij mij anders waarschijnlijk op mijn gezicht slaat.

‘Moet jij daarom lachen? Dat ding is levensgroot en maakt een griezelig geluid. Ik ben liever hier.’

‘Ik wil dat robotje zien, lijkt die op een transformer?’

‘Transformer wat is dat?’

‘Weet jij dat niet eens? Speelgoed, een robot die in auto een of een vliegtuig verandert en soms in oorlogstuig of een insect.

Je weet toch wel, van de film of televisie! Kijk zoals deze!

Dit is een transformertje.’

‘Nee die lijkt er niet op en de onze kan ook niet veranderen, die blijft gewoon een robot. Ik weet wel dat onze robot erg eng is.’

‘De Dicepticons (zeg diseptikons) zijn ook eng...en gemeen.

Dat zijn de gemene Transformers. Laat mij nou effies dat robotje zien! Doe toch niet zo flauw!’

‘Dat wil je echt niet, ik ben niet voor niets hierheen gevlucht.

Weet je waarom ik nu hier woon? Nou wat denk je?

Dat komt door die robot, we werden weggejaagd uit onze oude buurt.’

‘He wat flauw, mag ik toch niet even naar jouw robotje kijken?’

‘Je zult hem gauw genoeg zien. Mijn vader is wat dat betreft erg dom, als hij met dat ding tevoorschijn komt moeten wij weer verhuizen. Iedereen is bang voor dat ding. Zo krijg ik nooit vrienden. Soms wilde ik dat mijn vader een schoonmaker was. Stil eens? Hoor jij dat gebrom nog?’

‘Ik hoor niks.’

‘Dan staat die weer uit. Ik ga naar huis, doe!

O ja nog even... mag ik wat snoep meenemen?’

‘Oké, jij krijgt er een paar maar de rest is voor mij.’

Dat het voor mijn hond is zeg ik lekker niet.

HOOFDSTUK 3 DE STROOM VALT UIT.

Gelukkig zie ik mijn buurjongen een hele week niet.
Niet lang daarna staat hij 's avonds voor mijn raam.
Ik vraag: 'moet je weer naar binnen?'
'Mijn vader heeft jouw snoep geanalyseerd.'
'Wat zeg je? Ge aana lies en nog wat..., wat betekent dat?'
Hij heeft de stoffen bekeken waarvan het snoep is gemaakt.
Hij zegt dat het gezond snoep is, ik moet het kopen.
Waar koop je dat snoep?

Ik kan het niet laten om weer in lachen uit te barsten.
'Ha, ha, ik heb je bedonderd,' zeg ik eerlijk omdat ik het zielig vind dat hij voortaan hondenbrokken moet snoepen.
'Ik heb jou in de maling genomen. Het is helemaal geen snoep.'
'Wat?' schrikt hij.
'Ik heb je hondenbrokjes laten eten, ja dat was gemeen hè?'
Ik heb het gedaan omdat jij mij zo graag in mijn gezicht wilde slaan. Ik vind je niet aardig en daarom deed ik het uit wraak.
Je wilde toch binnengelaten worden omdat jij zo bang was voor jouw vaders speeltje? Jullie super kleine transformertje?'
'Nee toch, was het echt hondenvoer? Ba, hoe kon je!
Nou als jij denkt dat het zo'n klein robotje is laat ik hem wel zien.
Vrienden mogen altijd binnen.'
'Poeh, vrienden,' denk ik. 'Laat me niet lachen!'
Wij lopen naar het grote huis naast de onze, Boef volgt ons.
De buurjongen brengt mij naar de kelder.
Het is er ijskoud en overal staan dozen met computers en de onderdelen daarvan, er liggen snoeren, schroeven en heel veel gereedschap.
Dan zie ik de robot die enorm groot is en dat die dezelfde kwaadaardige rode ogen heeft als Megatron, een Decepticon al lijkt hij er niet op.

'Kijk dit is mijn vader, hij is de uitvinder is van deze robot.

Pa? Dit is mijn nieuwe vriend, hij woont hiernaast.'

'Nergens aankomen jongetje, hoe heet je?

'Barry meneer.'

'Ik ben meneer Hakker en dat jong daar is Nico maar dat zal jij al weten denk ik.

Als jullie het niet erg vinden sleutel ik even verder aan mijn robot.

Bedenken jullie maar een naam voor hem.'

Ik roep spontaan: 'Blikkie!'

Waarop de uitvinder goedkeurend knikt.
'Blikkie, leuke naam.'

'Hij is gelukkig uit,' zegt mijn buurjongen: 'je had hem vanmorgen moeten zien.'
'Heeft hij je aangevallen?' vraag ik.

'Nee joh, het is geen robot uit een film, het is een werkrobot op kernenergie. Mijn vader heeft hem binnenkort nodig om warmte te winnen. Warm water uit de aarde. Jij mag heus wel weten dat ik deze robot erg eng vind.

'Jouw vader kan toch zonnepanelen op het dak plaatsen?

Hij kan toch een windmolen in de tuin zetten?

Waarom heeft hij een robot nodig en dat ook nog op kernenergie? Ik snap het niet, dit is niet logisch. Hé, ik zie een computer! Nu kunnen we spelletjes spelen Nico.'

'Nee afblijven, daar programmeert hij zijn robot op. Ik moet even naar de wc, overal afblijven he?'

Nu Nico naar de wc is kijk ik in het computer- programma. Ik kom er meteen in. Zijn vader merkt niets, die is druk bezig. Ik herken de computertaal omdat ik die ook een beetje beheers. Ik kan ook een beetje programmeren, dat heb ik van mijn vader geleerd.

'Je zat toch nergens aan he?' fluistert mijn buurjongen die opeens achter mij staat.
'Uh, nee hoor! Ik keek alleen,' lieg ik.

'Geef eens wat gereedschap aan Nico! Ik heb de kleine schroevendraaier nodig!' schreeuwt zijn vader.
'Ha, ha,' denk ik: 'leuk, die robot doet straks andere kunstjes, dan is hij Megatron.

Terwijl zij druk bezig zijn met hun robot, zet ik enkele regels in het computer- programma. Zijn vader is niet de enige die kan programmeren, dat kan ik ook. Als ik de nieuwste verandering stiekem in het computer- programma heb opgeslagen, komt Nico weer naar mij toe.
'En? Hoe vind jij hem? Griezellig hè? Gelukkig staat hij uit.'

Na een tijdje heeft zijn vader de klus geklaard en waggelt de keldertrap op. Hij heeft niet in de gaten dat er ledlampjes knipperen op het robotlichaam als teken dat die opstart. Wij lopen achter hem aan, wij hebben het ook niet opgemerkt. In de keuken zet de uitvinder thee en pakt de koektrommel. Omdat hij ontdekt dat er geen koek is verontschuldigd hij zich.

Hij haast zich op zijn fiets naar de avondwinkel om koek te kopen. Hij weet niet dat in zijn kelder de kernreactor van de robot bijna is opgestart.

De robot werkt alleen op kernenergie en is alleen nog met kabels aangesloten op de computer en het computer- programma draait op volle toeren.

Alles wat maar licht kan geven floept aan.

Omdat zijn vader nog steeds niet terug is, loop ik met Boef weer naar mijn eigen huis. Nico wandelt mee.

Hij houdt er niet van alleen thuis te zijn met die enge robot.

‘Ik ben liever bij jou,’ zegt Nico. ‘Ik voel me veilig in jullie huis.’

Mijn ouders zitten in de huiskamer, zij kijken tv.

Plotseling zie ik in mijn ooghoek een felle flits en vrijwel meteen valt alle stroom uit.

Pa kijkt onthutst naar het zwarte tv-scherm, ma reageert teleurgesteld en Nico schrikt.

Ik ren naar het raam.

HOOFDSTUK 4

DE ROBOT SLAAT OP HOL.

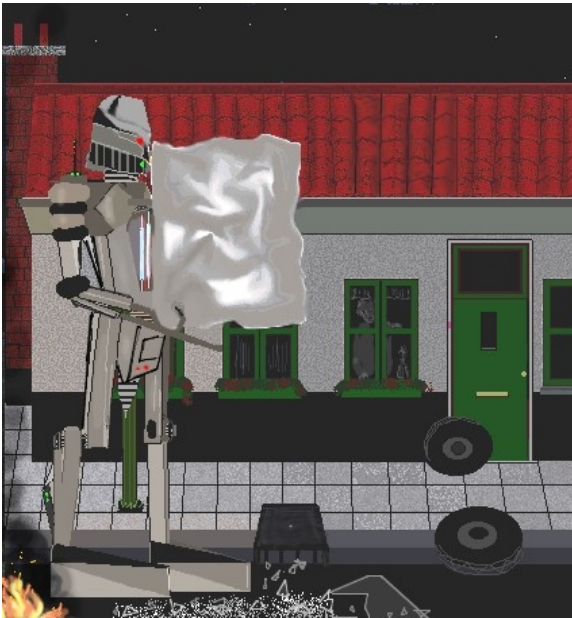
‘Er is nergens licht papa, zelfs de lantaarnpalen doen het niet.’
Pa kijkt in de meterkast en concludeert dat er in de omgeving iets mis moet zijn.

In de tuin klinkt een vreemde zoemtoon.
Ik schrik mij een ongeluk als ik zie dat de robot zichzelf uitgraaft.
Er komt een grote berg aarde omhoog.
De rode ogen van de robot schijnen erdoorheen.
Alsof het een boom is die groeit, graaft het lange gevaarte zich razendsnel uit. Zwarte kluiten aarde vliegen door de lucht.
Ik word zelf bang en schreeuw in paniek: ‘Nico, hoe zet je dat ding uit!’
De rode ogen van de robot knipperen boosaardig en een soort antenne met lichtjes knipperen op zijn schouder.
Het zoemende geluid wordt almaar sterker.
‘Ik wil niks met dat ding temaken hebben,’ jammert Nico. ‘Ik ga niet naar buiten. Bekijk het maar!’

‘Wat is dat’ nou!’ schrikt mijn vader die naast mij voor het raam is komen staan.
‘Dat is de werkrobot van de buurman.’
‘Waar is die dan, waar is de buurman dan? Stuur hij dat onooglijke ding op ons af? De politie moet komen!’
Mijn vader rent naar de telefoon maar die is dood.
Er klinkt geen ingesprektoon, niets.
‘Waar is jouw mobile telefoontje, die heb ik nodig.’
Met bibberende benen en klapperende tanden ren ik naar de gang en haal het mobieltje uit mijn jaszak.
Ik schrik: ‘o jeetje, pa spreekt met de politie. Ik hoop niet dat iemand erachter komt dat ik in het computer- programma van die robot heb geknoeid. O, o had ik het maar niet gedaan.
Wist ik veel dat de robot uit zichzelf uit de kelder zou komen?’

Het was inderdaad de politie die pa aan de lijn had.
Het was een kort gesprek. Gelukkig geloofden zij hem niet.
Nu telefoneert hij met het energiebedrijf.
'Ze komen kijken,' zegt mijn vader. 'Er hebben ook al andere mensen geklaagd omdat zij geen stroom hebben.
Het is toch van de gekke dat de politie niet eens wil komen kijken?'

Waar ik al bang voor was, gebeurt. De robot staat midden in de tuin, langzaam draait hij zich naar de auto van de overbuurman.

Het is zijn nieuwe auto, het is een dure B M W.
De robot tilt de auto op en schuurt en schaافت die totdat de vonken er vanaf spatten.
Dan beukt de robot er op los totdat de B M W er als een vierkant glanzend metalen blok uitziet.
Mijn overbuurman krijst achter zijn vensterruit maar hij durft niet naar buiten te komen.

Mijn hart klopt in mijn keel als de robot naar ons schuurtje loopt.
Onder hevig gekraak tilt hij het gebouwtje van de grond met betonnen vloer en al. Het is niet met heipalen verankert.
De deur breekt eruit waardoor onze fietsen en mijn vaders gereedschap uit het schuurtje vallen.
Dan gooit hij de schuur met zijn betonnen vloer erbovenop.
Onze fietsen liggen verkreukeld onder de resten van de schuur.

Hij loopt er langzaam overheen en geeft de schuur naast de onze zo'n zelfde behandeling.

Daarna volgt de prachtige grote dennenboom waar de buurvrouw zo trots op was. Ieder jaar versierde zij haar boom met talloze lampjes. Nu zal zij een nieuwe moeten planten want de boom wordt zonder pardon uit de grond getrokken. Lantaarnpalen volgen. Sommige vliegen door de lucht en belanden daarna op geparkeerde auto's.

Ik weet me geen raad, het is mijn schuld dat die robot op hol is geslagen en dat weet ik dondersgoed.

Ik heb het computer- programma veranderd waardoor hij nu niet meer onder controle lijkt. Het is nu een gevaarlijke Decepticon. (een slechterik) Het is oorlog buiten, een oorlog van een Decepticon tegen de mensheid en dat komt doordat ik de Transformers zo leuk vindt. Althans, dat vond ik. Nu niet meer omdat het nu werkelijkheid is.'

Er komt een bestelauto de straat inrijden.

Het is een auto van het energiebedrijf.

De monteur kijkt met grote schrikogen naar het monster dat dreigend op hem afkomt.

Hij mag niet telefoneren achter zijn stuur maar hij moet wel.

Terwijl hij met een vaart wegrijdt, belt hij de politie.

"Hallo, ik ben Jan Flap en ik ben een elektromonteur van Eneco. Er wandelt hier een immens grote robot die hier van alles sloopt! Kom snel, want dadelijk vallen hier gewonden! Hij loopt op het moment op het Bloemenplein. Het is donker in de wijk omdat de robot het elektriciteitsnet heeft gesloopt. Denk maar niet dat ik dat repareren zal. Ik durf hier niet te werken, ik ga naar huis, doe!"

Binnen tien minuten klinkt er een politiesirene.

Nu geloven zij wel dat er iets goed mis is in onze buurt.

Twee agenten stappen uit, zij willen iemand spreken omdat zij de robot nergens zien maar wel de ravage.

Ondertussen loopt de robot achter een man aan die zijn hond uitlaat. De arme man rent voor zijn leven maar zijn hond laat zich

moeilijk meestrekken. Het beest kan ook niet weten dat er gevaar dreigt.

Een politiehelikopter cirkelt boven onze buurt.

De helikopter vliegt rond met grote zoeklichten en heeft binnen de kortste keren de robot ontdekt.

Zij geven door waar de robot zich bevindt, maar de agenten beneden denken dat het een grap is.

Zij denken dat er iemand in de robot zit die de robot bestuurt zoals een hijskraan.

De twee agenten gaan hun auto in en rijden op de robot af.

Daar stappen zij uit en schreeuwen: 'kom er uit, met je handen omhoog!'

Natuurlijk komt er niemand uit de robot.

De robot reageert op de agenten en komt nu dreigend op hen af.
'Schieten! Schiet dat ding tot moes!' gillen zij.
Zij schieten meerdere malen op de robot die alleen maar dichterbij komt en geen last heeft van de kogelregen omdat hij is gepantserd. Dat moet ook wel want de robot werkt op kernenergie en dat is een levensgevaarlijke brandstof.

De man met de hond is allang blij dat de robot hem niet meer interessant vindt.
Hij stapt in een bus en zorgt dat hij een eind uit de buurt komt.
Ver weg van dat enge ding.

De robot staat plots stil voor de politieauto.
De agenten maken dat zij weg komen.
De robot trilt en ratelt, dan plots..., tilt hij hun auto op.
Hij poetst en schuurt het en bonkt op de auto totdat alle lak verdwenen is. De wielen rollen over de straat en het motorblok valt brandend neer.
De ruiten versplinteren en de zwaailichten vallen eraf.
Het maakt een heleboel lawaai.
Door het schuren ontstaat er een vonkenregen.
Het autogas in de gastank ontbrandt.
“ **KNAL!!!**”

Een lichtflits verlicht de robot waarna de resten van de auto in brand staan.
De robot heeft geen last van de brandende auto, hij kneedt het totdat het een blok metaal is.
Dan laat hij het vallen en loopt door de tuinen naar een andere auto.

De agenten zijn verbijsterd, zij vragen versterking.
Als er meerdere politiewagens arriveren heeft de robot al meer dan dertig auto's rijp gemaakt voor de verkoop aan een ijzerhandelaar.
De blokken ijzer liggen her en der.

HOOFDSTUK 5

MIJN ROBOT DOET GEWOON ZIJN WERK!

Nu heeft de robot zichzelf andere taak gegeven.
Hij graaft meters diepe kuilen in de grond.
Hij trekt lange kabels met gemak uit de grond en slingert die naar de politieagenten. Die deinzen geschrokken opzij.
Tot overmaat van ramp heeft hij een gasleiding te pakken.
In allerijl moeten mensen hun veilige huizen uit omdat het daar erg gevaarlijk wordt. Er kan brand ontstaan of zelfs een explosie.
Zij worden naar een veilige plek geloodst.

‘Nico, waar blijft jouw vader toch! Hij had allang hier kunnen zijn. Hij weet vast hoe je dat ding uitschakelt,’ jammert Barry zenuwachtig.

Nu Nico net zoals vele burens toch naar buiten moet, rent hij naar een politieagent.

Die reageert korzelig: ‘wat moet je knul? We hebben het nu veel te druk.’

‘Het gaat om de robot, hij is van mijn vader. Mijn vader is de uitvinder van die robot. Hij was koekjes gaan halen maar hij is nog steeds niet terug. Misschien ligt hij in het ziekenhuis omdat hij een ongeluk heeft gehad. Hij kan de robot uitzetten.’

‘Van jouw vader? Zit er dus niemand in? Het is wel een onding maar het is toch knap werk. Vertel eens wat meer?’

‘U moet mijn vader zoeken, hij weet er alles over te vertellen.’

‘Hoe heet jouw vader en waar woon je?’

‘Ben Hakker, hij is veertig jaar en heeft bruin haar.

Hij heeft een blauwe werkjas aan en een grijze broek.

Wij wonen sinds verleden week vrijdag in de Vogelstraat.

‘Even geduld jongen, ik zal hier en daar even informeren.’

De agent loopt naar zijn motor die ver uit de buurt van het gaslek staat. Daarom hoort Nico het gesprek niet dat de agent voert.

‘Weten jullie iets van meneer Ben Hakker die wordt sinds kort vermist. Het is een uitvinder van beroep.’

Even nagaan in de computer... hij is een dagje opgesloten.

‘Zit de uitvinder in de cel? Waarvoor?’

Hij heeft een glaasje teveel op, hij slingerde op zijn fiets op de openbare weg en werd nogal brutaal.

‘O juist ja, hij had teveel gedronken.
Is hij echt zo ladderzat, is hij nog aanspreekbaar? Jij weet toch wel wat hier gaande is?’

‘Ja natuurlijk, maar hij mag niet uit zijn cel.’

‘Deze meneer is de programmeur en de maker van de robot. Hij alleen kan dat helse apparaat uitschakelen. Hij is hier nodig omdat de ravage almaar groter wordt en er misschien gewonden vallen. Meneer Hakker is de enige die de robot kan uitzetten. Geef door dat ik hem kom halen dan zit hij zijn straf maar later uit.’

Nico ziet dat de agent met zijn motor wegloopt, hij denkt: ‘hé, waar gaat die heen?’
Hij kan niet weten dat de agent zijn vader ophaalt.

Barry heeft spijt, hij durft niet aan zijn moeder te vertellen dat hij in het computer- programma van de robot heeft geknoeid. Dat hij een gemene Decepticon heeft gemaakt die niet te stoppen is. Dat die nu auto’s sloopt (Autobots) omdat dat zijn vijanden zijn maar tegelijkertijd naar warm water zoekt. In plaats dat hij eerlijk alles opbiecht, houdt hij zijn mond. Hij heeft eindelijk door wat hij heeft aangericht en denkt nu aan de duizenden euro ‘s schade die de robot door zijn toedoen veroorzaakt. Dat geld heeft hij niet in zijn spaarpot.

Zijn moeder ziet dat er bij haar zoon iets dwars zit, zij vraagt:
'je beeft helemaal, waarom ben jij zo zenuwachtig?
Zit het je dwars dat wij naar buiten moesten?
Het is thuis te gevaarlijk omdat het aardgas kan ontploffen.
De ruiten zouden eruit kunnen slaan of er zou brand kunnen
ontstaan. Hier zijn we veilig, je hoeft niet bang te zijn.
Straks mogen wij weer naar huis.'

Maar 'straks' loopt steeds verder uit, omdat de monteur van
Eneco niet durft te komen.
De gasleiding wordt wel gerepareerd want de robot is daar niet,
die jaagt momenteel achter een bus aan.

De buschauffeur wijkt van zijn route af, hij vlucht de snelweg op.
Hij rijdt uit paniek harder dan is toegestaan.
Hij weet niet dat de robot is geprogrammeerd om autobots te
verslaan en het op zijn bus gemunt heeft.
Nu de robot ook op de snelweg is moet de politie al het
aankomende autoverkeer zien te stoppen en omleiden.
Het wordt toch een ravage op de weg, geen auto is veilig en er
ontstaan files.

Intussen is de motoragent terug met meneer Hakker, hij parkeert
zijn motor bij het buurthuis. Dan lopen beiden naar de
Vogelstraat. Zij gaan het grote huis binnen waar zij eigenlijk niet
meer in mogen vanwege het gas- explosiegevaar.
De uitvinder gaat meteen naar zijn kelder en pakt zijn laptop.
Dan lopen zij naar het buurthuis terug.
Daar bekijkt hij zijn programma keer op keer maar leest niets
over de toegevoegde regels van Barry.
'Ziet u al wat? Hebt u de fout al ontdekt? Kunt u de robot
stilzetten?' vraagt de agent.
Meneer Hakker wordt er zenuwachtig van. Hij bekijkt het
programma telkens opnieuw. Hij zucht: 'deze robot hoort een gat
te boren in de aardlagen. Het is de bedoeling dat hij warm water
boven haalt.

Ik begrijp niet waarom hij aan het werk is, er liggen nog helemaal geen leidingen, het is nog lang niet af.'

De agent vraagt: 'zeg meneer Hakker? Hebt u een vergunning voor die grondboringen? U woont hier maar net een weekje.

U mag niet in de grond boren, er liggen overal kabels, water en gasleidingen. Het riool ligt hier ook onder.

Uw robot heeft al een elektriciteitsleiding vernietigt en er is nu ook een gescheurde gasleiding. Ik snap niet dat u dat onding hebt uitgevonden. Er zijn al installaties die warm water boven halen. Daar komt geen robot aan te pas.

Uw robot graaft nog steeds diepe kuilen al had hij eerder met auto's plezier. U moet nu toch echt met een oplossing komen!'

De agent weet nog niet dat de robot op de snelweg loopt.

'Het ergste is, dat ik hem helemaal niet heb opgestart,' jammert de uitvinder. 'Wat doet die allemaal, ik begrijp hier niets meer van!'

'Hebt u geen afstandsbediening? Dan kunt u hem daarmee uitzetten.'

'Nee, er zit een CD -r schijfje in zijn schouder die moet eruit.'

'Erg ouderwets,' meent de agent. 'Dat weet ik zelfs! Ik weet al een oplossing meneer Hakker. Komt u maar achter uw computer vandaan. Het is jammer van al uw werk, maar we laten het leger die robot wel van de weg bombarderen! Dit kan toch zo niet langer! Dat onding is een gevaar voor de mensheid.'

‘Nee, dat kunt u niet doen! Mijn robot doet gewoon zijn werk! Dat niet alleen, mijn robot werkt op kernenergie, dat gaat jaren mee! Als zij hem vernietigen komt er straling vrij.’

‘Wel alle snijbonen! Waarom op kernenergie? Waarom niet op zonnecellen?’

‘Dat werkt niet, dat moet voortdurend opgeladen worden. Mijn robot kan maanden achtereen doorwerken.’

‘Kernenergie, had er batterijen in gedaan! Nou, dan zitten wij daar goed mee. Wat kunnen wij dan wel doen?’

‘Ik weet niet wat ik eraan doen kan, ik moet een fout over het hoofd zien.’

De agent brult: ‘wij hebben geen tijd meneer Einstein, we moeten nu iets doen! Straks vallen er mensenlevens!’

Denkt u maar niet dat u er zonder kleerscheuren vanaf komt, misschien sluiten ze u voor jaren op.’

De agent denkt boosaardig: ‘in een gekkenhuis hoop ik,’ maar dat zegt hij niet.

Dan loopt bij meneer Hakker vandaan.

Hij loopt naar buiten en gaat weer in gesprek met de alarmcentrale.

‘Wil jij alsjeblieft contact opnemen met de minister van Defensie?’

Wil jij vragen hoe wij een op kernenergie draaiende robot uit kunnen schakelen zonder dat er straling vrijkomt?

Laat hem iemand van het leger sturen die er verstand van heeft.’

‘Dat zal ik onmiddellijk doen.’

Zoals het meestal gaat komt alles traag opgang.

Het duurt een tijd voor de juiste persoon op de juiste plek is.

HOOFDSTUK 6

BARRY KOMT MET EEN OPLOSSING.

Ondertussen is Barry tot inkeer gekomen en biecht alles aan Nico op die zich rot schrikt en meteen naar zijn vader rent.

‘Pa, pa, luister! Ik weet wat er aan de hand is met uw robot. Barry heeft regels in uw computer-programma toegevoegd. Daarom vernietigd hij auto’s! Daarom is uw robot op hol geslagen!’

‘Waarom en wanneer zou hij dat gedaan moeten hebben? Heeft hij er ook voor gezorgd dat de robot opstartte? Ach zo!’

‘Pa, dat verkeerde programma staat thuis in uw computer, niet in uw laptop.’

Nico’s vader schrikt daarvan. Nu moet de uitvinder weer naar de Vogelstraat en men is daar nog steeds bezig met het aardgaslek. Hij moet wel. Deze keer laat hij Nico kabels en het toetsenbord dragen en sleept hij zelf zijn computer naar het buurthuis.

‘Ik heb een tv nodig om de computer op aan te sluiten. Waar staat die?’

‘Achter het gordijn daar in de hoek!’ roept iemand.

Weer kijkt hij in het programma en nu ziet hij de toegevoegde regels wel.

‘Megatron? Wat is een Megatron? Bedoelde hij een magnetron? Autobots? Moet mijn robot de mensheid vernietigen en alle auto’s vernietigen?’

Ach nee, zie hier! Mijn werkrobot is een fantasiefiguur geworden! Ik ken die tekenfilmmpjes van vroeger, ik heb die op de tv gezien. Ja, dat vond ik toen leuk.

Tja daar valt iets over te zeggen, o, o!

Och Nico jongen, nu zitten wij in de puree. Diep in de puree.

O wee, jouw vader moet vast de gevangenis in.

O grutten, wij zitten weer eens in de puree, 10 keer zo erg!

Wat zeg ik? 1000 keer! Wie zal alle schade moeten betalen?
Juist kereltje van me, ikke!
Dat wordt miljoenen jaren werken. Hopelijk vallen er geen doden.'
Ik maak een nieuwe schijf waarop de robot meteen afsluit.
De kernreactor slaat dan ook veilig af.

Nico is stil en staart naar het televisiescherm en zijn vader zit met trillende handen achter de computer.

'Wacht, ik zie hier nog wat foute regels! Ik verwijder ze meteen.
Nu moet ik eerst een nieuw schijfje branden want die andere moet verwijderd worden.

Ach grutten, wie kan dat doen?

Onze robot blijft niet stilstaan om het schijfje te laten verwisselen.
Een helikopter, ik vraag of iemand met een helikopter dat kan regelen.

Ga naar buiten Nico en haal die motoragent hierheen!

Nico rent naar buiten en spreekt de motoragent aan.

'Wilt u alstublieft meekomen? Mijn vader vraagt naar u.'

'Wacht even jong, ik ben in gesprek.'

Hij wendt zich af.

Als Nico hem nogmaals vraagt om binnen te komen, moppert de agent: 'het leger komt, maar dat duurt nogal lang, vind ik.

Heeft jouw vader de computerfout gevonden?

Dan kan er eindelijk iets ondernomen worden.'

'Ja, dat zal hij wel aan u willen vertellen.'

Meneer Hakker wenkt de agent, hij roept: 'zou het mogelijk zijn om een helikopter te regelen en iemand die dit schijfje in de drive van de robot doet? (zeg dr aai f)

Die zit nogal hoog, die zit op zijn schouder.

Zij herkennen het aan de antenne met knipperlichtjes.'

'Een antenne? Kunt u toch uw robot op afstand bedienen?'

'Nee dat ding werkt nog niet. De robot was namelijk nog niet af, nog bij lange niet! Hoe kon dit allemaal gebeuren. Waarom heeft Barry mijn computer-programma zo ontregelt. Nu zit ik in de knoei! Wat zal er van ons worden. Mijn arme Nico!'

‘Ik praat straks nog wel even met u, geef mij eerst dat schijfje, wij zullen het wel verder regelen.’

De agent loopt naar zijn motor en regelt een helikopter.

Als die boven de robot cirkelt proberen zij de schijf te verwisselen.

Het mislukt omdat de robot erg beweeglijk is.

De armen van de robot trachten nu de helikopter te grijpen.

Die moet hoger vliegen en daardoor zwaait het koord heviger waar de agent aan bengelt. Die botst en klappt op de robot.

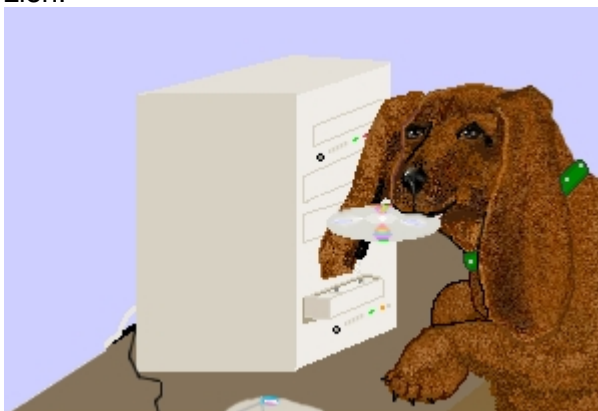
De robot draait zich naar de politieman om hem te grijpen.

De actie wordt afgelast omdat het te gevaarlijk wordt.

Nico hoort dat het plan mislukt is en vertelt dat aan Barry.

Dan krijgt Barry een plan, hij vertelt de agent dat hij een manier weet om de robot te stoppen.

Hij roept zijn hond en laat de agent een aantal kunstjes van Boef zien.

Boef neemt voorzichtig een computerschijfje in haar bek en plaatst die in de computer. Zij weet ook het verschil tussen rood, oranje groen en blauw en kan met haar neus knopjes indrukken. Dat

heeft ze allemaal van Barry geleerd.

Als dank kreeg zij heerlijke hondenknabbeltjes.

De agent denkt na en komt tot de bittere conclusie dat de minister van Defensie nog niets van zich heeft laten horen.

Er moet nu toch echt iets ondernomen worden.

HOOFDSTUK 7

BOEF IS DE HELDIN.

‘Oké we proberen het met de hond, kom jongens neem de hond mee.’

Barry knuffelt zijn hond. ‘Ik hoop dat er niets met je gebeurt Boef, doe je best dan krijg je voortaan echte hondensnoepjes.’

De twee jongens rijden met een politieauto naar de helikopter.
Beiden mogen in de helikopter omdat Barry zijn hond opdrachten kan geven en Nico weet welke knoppen er ingedrukt moeten worden. Zij zijn niet de enige die met de helikopter meegaan en zitten twee extra politiemensen in.

De helikopter vliegt boven de snelweg.

‘Ik heb hem al in zicht!’ zegt de piloot.

‘Jullie moeten nu de halsband van jullie hond afdoen en hem dan

dit rode tuigje omdoen.

Let er op dat het riempje goed vast zit,’ zegt de politiemans die naast Barry zit. ‘Anders valt de hond.’

‘Straks wordt hij op de schouder van de robot getakeld. Laten wij hopen dat de robot snel uitgeschakeld wordt.

Weten jullie zeker dat jullie hond dit kan? Die robot beweegt erg snel en zijn armen zijn een gevaar voor ons maar ook voor jullie hondje.’

‘Ja, Boef kan het best want zij is een intelligent beestje.

Zij pakt zelfs haar eigen brokken uit het gootsteenkastje, die stouterd!

Barry aait haar. 'Het zal best lukken, zij is nergens bang voor.'

De robot draait plotseling als de helikopter dichterbij komt.

Die stijgt iets hogerop.

'Jongens de hond moet nu aan de kabel.

Jullie hoeven niet bang te zijn, jullie zitten hier goed vastgesnoerd maar jullie hond hangt ook veilig aan de kabel. Ik hoop dat alles naar wens gaat. Daar gaan we dan, wie van jullie geeft de hond bevelen?'

'Ik meneer! zegt Barry.

'En ik weet wat alle knopjes betekenen.' zegt Nico.

De robot grijpt nog steeds naar de helikopter maar kan er niet bij.

'Laat de hond zakken, ja zo gaat die goed. Ho!!!

Hij bengelt aan de verkeerde kant, meer rechts! Nee niet links!

Rechts! Houd de robot in zijn eigen tempo bij.

Ja goed zo, hij zit op zijn schouder.

Jongen waar is de knop die de hond moet indrukken? De knop dat de drive opengaat?'

'De rode knop.'

Barry schreeuwt naar beneden: 'rood knopje!'

De hond drukt zijn neus op de rode knop maar schrikt als de drive opengaat. Hij piept angstig. Hij wordt meteen opgehaald en krijgt een hondensnoepje van de politieman.

Ondertussen word de robot trager.

Nu knippert er een rood lampje met opschrift.

'Hij is nu toch uit?' meent Barry.

'Nee de kernreactor moet nog uitgeschakeld worden.' zegt Nico.

'Jongens de hond moet weer naar beneden de oude schijf moet er nog uit.'

De hond is even later terug met de oude schijf, zij krijgt weer een snoepje. Ze kwispelt blij.

‘Geef nu de hond de CD i schijf in zijn bek.’

Barry geeft zijn hond de schijf en dan laten zij het beestje weer zakken.

De hond doet meteen de schijf in de drive en daarna krijgt hij de opdracht hetzelfde knopje in te drukken.

Daarna moet hij het oranje knopje indrukken.

Dat lukt wel maar het rode lampje blijft knipperen.

Jammer dat jullie hond niet lezen kan, ik ga aan de kabel Floris.
Er staat wat op dat lichtje en ik kan zo niet zien wat erop staat.

Nu laat de politieman zich zakken.

Er staat dat er een wachtwoord moet worden ingetoetst.

Jongetje, zeg even het wachtwoord?’

‘Ik weet het niet!’ schrikt Nico. ‘O jee nu is alles voor niets geweest, de robot kan niet uit.’

‘Probeert u Blikkie eens?’ herrinnerd Barry zich.

De politieman voert Blikkie in als wachtwoord op het kleine toetsenbord op de schouder van de robot.

Het lichtje gaat uit, nu brand er een groene.

Dan start de robot opnieuw op en slaat daarna meteen af.

Het enge gezoem is niet meer te horen.

De politieman laat zich weer omhoog takelen.

‘Hoera!’ roepen zij allemaal in de helikopter.

Ze omhelzen elkaar.

‘Goed zo jongens, bedankt hondje! We gaan de centrale melden dat onze missie is geslaagd en daarna gaan jullie naar het buurthuis. Jullie worden daar opgewacht voor het NOS nieuws.

Als de helikopter in een grasveld landt staat daar een politiewagen hen op te wachten.

Niet veel later zijn de jongens in het buurthuis.

Zij worden onthaalt als helden en Boef krijgt een kluifje.

Nu vertelt Barry via het NOS journaal aan het hele land dat hij in het computer-programma van zijn buurman geknoeid had.

Dat het allemaal zijn schuld was maar dat hij niet wist dat de robot echt schade kon veroorzaken.

Dat hij de Transformers vet gaaf vond maar nu niet meer zo omdat het nu echt was.

Hij vertelt dat hij erg veel spijt heeft en nooit meer iets voor de grap zal doen.

Dat hij het erg vindt voor Nico's vader en voor iedereen die erg bang werd en voor alle kapotte dingen.

Hij vertelt dat de robot is gestopt door Boef en door de politieman.

Maar dat wist iedereen al omdat dat gefilmd was en telkens op het journaal wordt herhaald.

De robot wordt met een vrachtwagen weggesleept om te worden ontmanteld door specialisten.

Alles wordt keurig opgeslagen in een beschermde omgeving waaruit geen straling kan ontsnappen.

Omdat dit veel geld kost, besluit de rechter om de uitvinder te laten betalen voor alle schade in plaats van een opsluiting.

Hij zal zijn leven moeten werken om alles te betalen en mag niets meer uitvinden.

Barry krijgt een flinke taakstraf, hij moet in zijn vrije tijd straten vegen, jaren lang.

Boef lust geen hondensnoepjes, hij heeft liever zijn vertrouwde hondenknabbeltjes.

Nico woont voortaan bij zijn oma en heeft geen contact meer met Barry en het huis in de Vogelstraat is weer onbewoond.

EINDE.